

[Økonomiministeren]

ikke er sigtemålet med de stadig opretholdt placeringsbestemmelser at garantere afsætningen af et bestemt obligationsvolumen. I det norske nationalbudget for 1981 hedder det direkte:

»Sammen med en mere fleksibel rentepolitik vil et friere obligationsmarked gøre det lettere at styre likviditeten hos publikum og i bankerne og styre det totale kreditomfang og dermed den realøkonomiske og nominelle udvikling.«

I Norge har man således reduceret kontrollen for at opnå det, man selv betegner som en bedre styring.

Så er der punktet om større offentlig repræsentation i pengeinstitutternes ledelse for bedre at kunne påse de retningslinjer, som regeringen udstikker. Derom vil jeg sige, at det naturligvis altid kan diskuteres, hvor mange repræsentanter det offentlige bør have i pengeinstitutternes bestyrelse eller repræsentantskaber, men jeg har svært ved at se, at det på afgørende måde kan forbedre styringen. I den forbindelse vil jeg henvise til, at pengeinstitutter og forsikringsselskaber altid har efterlevet de aftaler, som jo herhjemme indgås med Nationalbanken efter aftale med regeringen.

Det fjerde punkt går ud på at genoplive kapitalmarkedsrådet med tilhørende sekretariat. Jeg vil her blot henvise til, at kapitalmarkedsrådet nok oprettedes som en permanent institution, men med specielt henblik på at vurdere de penge- og kreditpolitiske aspekter af den perspektivplan, perspektivplan II, der på det tidspunkt var under udarbejdelse. Da perspektivplan II blev offentliggjort samtidig med, at den første oliekrise begyndte, blev det desværre aldrig relevant at foretage den forudsatte analyse. Alene af den grund har vi ikke genoplivet kapitalmarkedsrådet med tilhørende sekretariat. Det skyldes bl.a., at vi er af den opfattelse, at behovet er begrænset, når man allerede har mulighed for at trække på ekspertise i Nationalbank og ministerier.

Som et resultat af de forslagspunkter, jeg nu har afvist på regeringens vegne, skulle man efter SFs opfattelse have tilstrækkeligt styr på udviklingen til, at man kan søge at nedsætte renten på den langfristede kredit. Som jeg allerede har sagt, mener jeg ikke, at midlerne kan bruges. Vi må acceptere, at så længe den danske økonomi er præget af den

manglende balance, som underskuddet på betalingsbalancen er udtryk for, må vi anvende alle styremidler. Vi må således affinde os med, at det danske renteniveau, bl.a. for at sikre refinansieringen af den korte gæld til udlandet, ligger i overkanten af det internationale niveau. Likviditetsstyring og rentestyring er en meget væsentlig del af vore styringsmidler, som vi ikke kan slække på. Den afgørende betingelse for en lempelse er, at underskuddet på betalingsbalancen nedbringes. I så fald kan situationen være en anden.

Regeringen tilsigter ikke et renteniveau, der er højere end nødvendigt, jfr. f.eks. det rentefald, der skete sidste efterår. Regeringen er heller ikke veget tilbage for gennem udenlandsk lånoptagelse at overtage en større del af finansieringen af underskuddet på betalingsbalancen. Man må imidlertid gøre sig klart, at der er grænser for, hvor langt vi i denne henseende kan gå uden uheldige konsekvenser for vores kreditværdighed og lånevilkår.

Jeg må derfor gentage, hvad jeg sagde indledningsvis, at regeringen må afvise SFs forslag, ikke fordi vi ikke gerne ser et lavere renteniveau, men fordi forslagene er utilstrækkelige til at sikre den fornødne balance i vores styringspolitik med det nuværende betalingsbalanceunderskud.

Stavad (S):

Må jeg indledningsvis sige, at der er visse holdninger i det foreliggende forslag, som ikke er helt fremmede for os. Jeg kan oplyse, at der i vores principprogram er en passus, hvori det hedder:

»Banker, sparekasser, kreditforeninger og forsikringsselskaber må omdannes til selvejende institutioner, hvor samfundsrepræsentanter udgør flertallet i de ledende organer.«

Hvis vi ser på de praktiske muligheder for at gennemføre noget i den retning, så må vi have i frisk erindring industriministerens forslag om at sikre samfundsrepræsentanter i forsikringsselskaberne, og de fleste af os husker vel også, at det led en temmelig krank skæbne her i tinget.

Det primære formål oplyses af forslagsstillerne at være en sænkning af renteniveauet, og vi er ganske enige i, at det er noget, vi må tilstræbe, og noget, vi tilstræber, men vi tvivler meget på, at de ting, som ligger i det fore-